

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR : D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR : I. N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Strălnăitatea : 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCUREȘCI

6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6

Vis-à-vis de Palatul Justiției

S U M A R :

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ :

Curtea de apel din București, s. III : Natan Schapira, Bahor Levy, Samuil Grimberg și Moritz Weintraub, condamnați la închisoare pentru faptul de a fi luat supra-cote la falimente.

Curtea de apel din Craiova, s. I : Niță Georgescu cu Nicolae Pătru și Ion Bogdan.

Tribunalul județului Neamțu : Ilie Smilovici Pais cu A. H. Șoier.

Tribunalul județului Putna : S. P. Potop cu Al. Nicolau și Niță S. Mongiu cu o Observație de d. C. N. Toneanu.

Bibliografie.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI, Secția III

Audiența de la 14 Decembrie 1901

Președenția D-lui C. R. MANOLESCU, Președinte

Decisiunea corecțională No. 1071 (*)

Nathan Schapira, Bahor Levy, Samuel Grimberg și Moritz Weintraub, condamnați la închisoare pentru faptul de a fi luat supra-cote la falimente.

Faliment. — Deliberațiunile falimentului. — Concor-dat. — Supra-cote. — Stipulațiuni cu falitul de avan-tagiū pentru a lua parte la deliberațiuni. — Dacă se pedepsește numai creditorul său și mandatarul său când face asemenea stipulațiuni. — Dacă mandatarul se pe-depsește când stipulează beneficii de cari profită numai mandantul său. — Dacă mandatarul se pedepsește când n'a luat parte direct la deliberațiuni ci prin persoane interpuse. — Dacă neconstituirea masei credale ca parte civilă împiedică existența acestui delict. — (Art. 887 din Codul comercial).

Dispozițiunea penală din art. 887 din Codul comer-cial, după care creditorul ce va fi stipulat cu falitul său cu altă persoană avantagiū în folosul său propriu pentru votul său în deliberările falimentului se va pedepsi cu

(*) La 7 cor. fiind a se judeca la Casație în recurs, publicăm a-cestă decizie fără notă rămânând a adnota hotărîrea ce va da Înalta Curte de casație în această afacere.

(N. R.)

închisoare, a fost creată de legiuitor în scop de a ga-ranta sinceritatea operațiunilor falimentului și de a menține egalitatea între creditori față cu desastrul co-mun, și prin urmare ea trebuie aplicată nu numai ace-luia care este creditor personal, ci și ori-cărei alte per-soane care ar fi investită cu calitatea și cu toate drep-turile unui creditor pentru a putea interveni și vota în deliberațiunile unui faliment, cum este procuratorul cre-ditorului.

Așa dar, dispozițiunile acestui articol se aplică for-țamente și mandatarului unui creditor când el, lucrând cu intențiune de a prejudicia masa credală, stipulează, după epoca încetării plăților, cu falitul său altă per-soană, un avantagiū particular pentru a-și da votul în deliberațiunile falimentului, fie că a profitat el sau man-dantul lui de această stipulațiune, fie că a votat direct sau prin persoane interpuse în acele deliberațiuni.

De asemenea, în acest delict, puțin importă dacă masa credală este ori nu constituită parte civilă, de oare-ce acțiunea publică pentru pedepsirea delincvenților este cu totul independentă și se exercită de Ministerul public deosebit de acțiunea civilă pentru reparațiunea preju-diului cauzat.

În drept : (*)

Având în vedere că inculpații susțin că faptele ce li se impută nu cad sub aplicațiunea art. 887 din Codul de comerț, de oare-ce, pe de o parte, nu erau cre-ditori ai falșilor ci procuratori ai creditorilor, iar pe de alta, n'au realizat tot-d'a-una beneficii personale din stipulațiunile incriminate, nici n'au votat direct toate concordatele, nici vre-un creditor nu este con-stituit parte civilă ;

Având în vedere că este adevărat :

Că, în falimentele enumerate mai sus, inculpații s'au prezentat ca mandatar ai creditorilor falșilor și în această calitate au stipulat și primit oare-cari sume de bani în scop de a-și da voturile în deliberațiunile concordatelor ;

Că, în unele falimente (Steinberg, Goldschleger), uniți din inculpați au remis la uniți din mandații lor bene-

(*) Considerantele de fapt nu s'au mai trecut aci fiind prea mari și ne-reprezentând interes.

(N. R.)

ficiile stipulate cu falii, comunicându-le că reprezintă cota concordatară cuvenită creanțelor lor ;

Că, în unele falimente (Ionescu, Lehrer, Rusescu, Oțleanu, Tabacu, Fustman) inculpații au votat direct concordatele, iar în celelalte falimente concordatele au fost votate sau de un alt co-inculpat, sau rudă ori strein, cărora, posterior stipulațiunii beneficiilor, le transmisese creanțele lor prin procure ;

Dar, considerând că faptele ast-fel constatate în sarcina inculpaților constituiesc totuși delictul prevăzut de art. 887 din Codul de comerț ;

Considerând, în adevăr, că acest articol conține că « *creditorul care va fi stipulat cu falitul său cu altă persoană avantajii în folosul său propriu pentru votul său, în deliberările falimentului se va pedepsi cu închisoare* » ;

Că, această dispozițiune penală a fost, incontestabil, creată în scop de a garanta sinceritatea operațiunilor falimentului și de a menține egalitatea între creditorii față cu desastrul comun ;

Că, prin urmare, ea trebuie aplicată nu numai aceluia care este creditor personal, ci și oricărei alte persoane care ar fi investită cu calitatea și cu toate drepturile unui creditor pentru a putea interveni și vota în deliberațiunile unui faliment, cum este procuratorul creditorului ;

Că, dacă art. 887 citat vorbește în special de *creditor*, este că, de ordin, în cele mai multe cazuri, însuși creditorul este acela care se prezintă în persoană în adunările falimentelor ; dar, dacă stipulațiunea prohibită de lege emană de la însuși mandatarul, prin care creditorul s'a reprezentat în faliment, cum este cazul în falimentele arătate mai sus, responsabilitatea penală ca o consecință a scopului și spiritului în care a fost edictat art. 887, trebuie să cadă asupra mandatarului când s'ar constata, bine înțeles, că el a lucrat cu intențiunea frauduloasă de a-și crea o situațiune mai avantajoasă în paguba celorlalte creditori ai falimentului ;

Că, așa fiind înțeles art. 887, puțin importă dacă mandatarul a realizat el personal un avantaj, sau dacă beneficiul stipulațiunii sale ilicite l'a remis în urmă mandantului său, cum este în speță într-unele din falimentele de mai sus ; căci din termenii întrebunțării de legiuitor în acest articol rezultă că delictul se comite și este pe deplin consumat prin singurul fapt al stipulațiunii unui avantaj particular destinat a recompensa votul dat în deliberările falimentului, și al existenței unui prejudiciu pentru masa creditorilor din cauza acestei stipulațiuni ;

Că, de asemenea, puțin importă dacă mandatarul a votat el direct în deliberările falimentului sau prin alte persoane cărora le-a dat la rândul său procuri ca să voteze în numele lor, cum este într-unele din falimentele de mai sus ; că, în acest caz, cel d'al treilea fiind substituit posterior stipulațiunii ilicite și în același timp co-inculpat sau rudă ori amic, el nu este de cât un instrument pe care l'întrebuințează mandatarul pentru a face să se realizeze votul ce în mod fraudulos se obligase a-l da în deliberările falimentului, și pe care l'dă material și efectiv prin persoana interpusă ; Că, de

alt-fel, a admite că mandatarul, sau chiar creditorul, prin această simplă interpoziție de persoană la votul dat în faliment ar putea să scape de orice responsabilitate penală pentru stipulațiunile lor ilicite, ar fi a nu ține seamă nici de scopul ce legiuitorul și-a propus să atingă în această materie, nici de spiritul în care a fost concepute prescripțiunile art. 887 din Codul de comerț ;

Că, prin urmare, dispozițiunile acestui articol se aplică forțamente și mandatarului unui creditor, când el, lucrând cu intențiune de a prejudicia masa credală, stipulează după epoca încetării plăților, cu falitul său altă persoană, un avantaj particular pentru a-și da votul în deliberațiunile falimentului, fie că a profitat el sau mandatele lui de această stipulațiune, fie că a votat direct sau prin persoane interpuse în acele deliberațiuni ;

Considerând că, în falimentele enumerate mai sus, este constant că inculpații au stipulat și primit de la falii sau alte persoane oare-care sume de bani peste cotele concordatate ;

Că, în momentul când s'au învoit cu diferiți comercianți ale da acele sume, aceștia erau în stare de încetare de plăți constatată prin sentințe judecătorești care i declarase în faliment ;

Considerând că asemenea stipulațiuni din partea inculpaților erau niște avantaje particulare care erau destinate de a remunera votul lor în deliberările concordatului ; că acest lucru este destul de dovedit ;

Căci, în adevăr, pe de o parte, toți falii în unanimitate cum s'a arătat mai sus, au declarat în cursul instrucțiunii că inculpații care se prezentau în faliment ca mandatarii ai creditorilor le făceau șicane și nu votau concordatele de cât după ce se învoiau cu dâșii a le da mai întâi o sumă oare-care de bani peste cota concordatară ; că, nu există nici un motiv plausibil a pune la îndoială aceste declarațiuni, care sunt identice și făcute de o mulțime de comercianți care au căzut în faliment în diferite timpuri și în diferite orașe ale țării, și din arătările cărora rezultă că inculpații operau cu aceeași tactică și în același mod în toate falimentele ;

Că, pe de altă parte, toți martorii indicați mai sus în fie care faliment, atestă același lucru înaintea tribunalului și confirmă în destul că inculpații făceau dificultăți, pretinzând și primind de la ei supra-cote pentru a le vota concordatul ;

Că, însuși inculpații recunosc la instrucție, tribunal și Curte, că au primit oare-care sume, dar susțin că le au primit cu titlu de provision sau comision, spre a-și acoperi cheltuielile făcute și ca onorarii pentru serviciile ce aduceau faliiilor intervenind pe lângă creditori a vota concordatele ; aceste denumiri însă, nu schimbă întru nimic caracterul delictuos al unor asemenea stipulațiuni și nu pot apăra pe inculpații de responsabilitatea penală a faptelor lor ;

Căci, în adevăr, cum s'a arătat mai sus, inculpații se prezintă în falimente unul sau mai mulți ; că, în tot-d'auna aveau cu dâșii o cantitate de creanțe și procuri din partea creditorilor, că creanțele cele aveau reprezentau mai în toate falimentele majoritatea creditorilor, iar procurele — după modelul tipărit aflat la do-

sar — se vede că le conferea cele mai întinse puteri, de a vota pentru sau contra în deliberațiunile falimentelor cum vor crede de cuviință; că, prin urmare, când ei, care erau agenți de afaceri, veneau la faliment ast-fel armați cu atâtea creanțe și procuri, pe care le strângeau de la creditorii, și când ei amenințau pe faliiți că nu votează concordatul până nu le dă cutare sumă, este evident că inculpații veneau nu cu intențiunea de a servi interesele faliiților spre a merita un onorariu, ci de a le stoarce oare-care sume peste cota concordatară și în paguba celor-l'alți creditorii pe care nu îi reprezintă; că de alt-fel, chiar sumele ce inculpații recunosc că le au primit de la faliiți, sunt prea exagerate în raport cu importanța fie-cărui faliment, ca să poată fi considerate ca onorarii; că nici nu se știe câte și ce anume cheltuieli au făcut inculpații în aceste falimente; că, nu se știe nici dacă au adus vre-un serviciu faliiților, nici nu se dovedește cu nimic dacă au intervenit în realitate pe lângă vre-un creditor oare-care spre a-l determina să voteze concordatul și către care anume au intervenit spre a se putea controla faptul; că, din contră, din momentul ce mai în toate falimentele de mai sus reprezintă cu puteri ilimitate majoritatea creditorilor, inculpații erau absolut stăpâni în deliberări, de a primi sau respinge concordatele propuse, fără a mai avea trebuință să consulte sau să intervie pe lângă creditorii; că, așa fiind, sumele ce dăseseră primeau de la faliiți sau alte persoane, în asemenea condițiuni, chiar sub formă de comision, provision sau onorarii, cum se pretinde, ascundeau în sine un avantaj particular în dauna celor alți creditorii în sensul art. 887 și ca atare cade sub aplicațiunea legii;

Considerând că intențiunea delictuasă din partea inculpaților este evidentă; că, din modul cum ei se prezintă și cum operau în toate falimentele, de a strânge cât se poate de multe creanțe și procuri de la creditorii spre a-și asigura majoritățile în deliberări, de a-și da procuri unii la alții sau la rudele ori amicii lor, ca să voteze concordatul, de a nu procedea la votare fie direct fie prin persoane interpușe de cât după ce stipulau și li se dau oare-care sume de bani, reiese în adevăr pentru Curte că inculpații lucrau cu intențiunea vădită de a-și asigura lor sau mandanților lor avantajii în paguba celor alți creditorii;

Că inculpații procedau cu o ast-fel de intențiune știind bine că comit o infracțiune la lege, aceasta a pare încă fără nici o îndoială din scrisorile de care s'a vorbit mai sus în falimentele lui Matache Ionescu și Mayer Goldslegher prin care inculpații sub noua firmă ce 'și dedeseră atrăgeau atențiunea unor creditorii că bonificările ce li se trimit peste cota concordatară ar fi bine să nu le treacă în registrele lor, iar altor creditorii, de și cota concordatară era de 40% le trimiteau 60% ca învoială cu faliiții, spunându-le că cei alți creditorii nu vor lua nici atât;

Considerând că prejudiciul pentru mesele credale este manifest, de oare-ce sumele de mai sus arătate în fie-care faliment pe care inculpații le au stipulat și primit peste cotele concordatate ar fi mărit activul, ele s'ar fi repartizat între toți creditorii și s'ar fi menținut ast-fel egalitatea între dășii;

Că, prejudiciul fiind constant, delictul este consumat și puțin importă dacă masa credală este ori nu constituită parte civilă, de oare-ce acțiunea publică pentru pedepsirea delictenților este cu totul independentă și se exercită de ministerul public deosebit de acțiunea civilă pentru reparațiunea prejudiciului cauzat;

Că, așa fiind, toate elementele delictului sunt îndeplinite și ca atare tribunalul bine a făcut aplicațiunea art. 887 din Codul de comerț, al cărui text este reprodus în sentința No. 931/900 pronunțată în lipsă;

Că având în vedere modul cum operau și numărul falimentelor, precum și sumele primite de dășii ca avantaje particulare, Curtea apreciind găsește că pedeapsa de șase luni și o zi aplicată fie căruia din inculpații, este în raport cu gravitatea faptelor comise și urmează a fi menținută;

Având în vedere că inculpatul Natan Șapira prin faptul său a cauzat un prejudiciu femeii Clara Lehrer soția defunctului falit Moritz Lehrer pe care urmează a-l repara;

Că, apreciind, Curtea găsește că suma de 4000 lei la care a fost condamnat de tribunal este suficientă și bine acordată;

Că apelul inculpaților fiind ast-fel în totul nefondat, cată a se respinge și a se confirma sentința apelată;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge apelurile, etc.

(ss) C. R. Manolescu, Sc. Popescu, Al. D. Dobriceanu, G. G. Dâmbovicianu.

p. grefier (s) N. G. Măicănescu.

CURTEA DE APEL DIN CRAIOVA, Secția I

Audiența de la 5 Martie 1902

Președenția D-lui L. LEONȚIAN, Prim-Președinte

Niță Georgescu cu Nicolae Pătru și Ion Bogdan

Deciziunea civilă No. 35/902

Pământ rural. — Improprietărirea însurăteilor. — Condițiune ca cel mult în doi ani însurătarii să se stabilească pe pământul ce i s'a dat. — Neîndeplinirea acestei condiții. — Resoluțiunea de drept a însurătarii. — Dreptul Statului de a da acest pământ altui sătean. — Dacă această măsură poate da loc la vre-o pretențiune sau despăgubire. — (Art. 5 și 6 din legea rurală de la 1864 și art. 8 din regul. de la 20 Iunie 1878 pentru executarea acestor articole).

Prescripțiune. — Cum trebuie să fie posesiunea spre a conduce la prescripție. — (Art. 1847 Codul civil).

Acțiune în revendicare. — Apel. — Construcții făcute de posesor în locul revendicat. — Dacă poate cere pentru prima oară în apel valoarea lor.

1. Statul, în calitate de proprietar al pământului cedat însurăteilor, poate și are dreptul să pună condițiile ce ar găsi de cuviință însurătarii, ast-fel că prin regulamentul de la 20 Iunie 1878 pentru aplicarea și executarea art. 5 și 6 din legea rurală de la 1864, prin art. 8, a putut stipula față de însurăteii dreptul de soluțiune al însurătarii fără nici o chemare în judecată sau ori care altă punere în întârziere, câștigată fiind de drept în urma constatărei ce

s'ar face de Stat a neîndeplinirei condițiunilor din partea împrorietărilor, și nu se poate zice că pe cale regulamentară Statul a modificat sus citatele articole 5 și 6 întru cât aceste articole nu prevăd pentru sătenii de cât dreptul de a cere să fie împrorietăriți pe moșiile Statului, dar nu impun Statului și condițiile în care va trebui să facă această împrorietărire.

Ast-fel, rezoluțiunea împrorietăririi unui sătean pentru neîndeplinirea din partea sa a condițiunei d'a se fi strămutat și stabilit efectiv, în timp de doi ani de la împrorietărire, pe pământul pe care a fost împrorietărit, având loc de drept și prin art. 8 din sus menționatul regulament îndrituindu-se Statul să dispună de pământul reintrat în patrimoniul său prin efectul rezoluțiunei contractului, Statul poate să'l dea altui sătean în drept de a'l primi și această măsură nu poate să dea loc la nici o despăgubire sau pretențiune din partea orî cuî ar fi.

2. Prescripțiunea, pentru ca să poată fi invocată cu succes trebuie ca, între alte condițiuni, posesiunea să fie continuă, neîntreruptă și neturburată.

Ast-fel, acțiunea în revendicare făcută contra posesorului face ca posesiunea sa să nu mai fie neturburată și deci prescripțiunea este întreruptă prin acțiunea în revendicare.

3. Într-o acțiune în revendicare, posesorul nu poate să ceară pentru prima oară în apel valoarea construcțiunilor ce ar fi făcut de bună credință pe terenul revendicat, căci aceasta constituie o cerere nouă, și numai printr-o nouă acțiune poate cere aceasta de la cel în drept.

Curtea deliberând,

Asupra apelului făcut în termen de Niță Georgescu, din comuna Amărăștii de jos, contra sentinței tribunalului Romanați No. 716/900 (*);

Având în vedere că în speță este acțiunea intentată la prima instanță de apelantul Niță Georgescu în calitate de fiu și moștenitor al defunctului Gheorghe Matei, contra intimatului Nicolae Pătru din comuna Urzica, având de obiect ca să fie obligat acesta ca să 'l lase în posesiune și proprietate cinci pogoane pământ de muncă, situat în comuna Urzica, județul Romanați, învecinat la răsărit cu Voicu Combi, la apus cu drumul cel mare, la miază-noapte cu partea de pământ ce să stăpânesce de apelantul Niță Georgescu, cum și jumătate din pământul de casă situat în vatra satului Urzica, învecinat la răsărit cu partea ce să stăpânesce de apelantul Niță Georgescu, la apus cu Ștefan și Ion Glință, pământ care este jumătate din acela cu care a fost împrorietărit ca înșurățel defunctul Gheorghe Matei tatăl apelantului și care se stăpânește fără drept de intimatul Nicolae Pătru;

Având în vedere și cererea de chemare în garanție făcută de intimatul Nicolae Pătru, contra intimatului Ion Bogdan din comuna Dioști, având de obiect ca în cas de a se admite acțiunea apelantului Niță Geor-

gescu, să fie obligat Ion Bogdan de la care deține prin schimb pământul ce să revendică de apelant, să 'l lase în stăpânire pământul său din hotarul Joița pendinte de comuna Dioști învecinat cu Ilie Văsnică și cu Goanță Stan Preoteasa, pământ ce a dat lui Ion Bogdan în schimbul pământului ce să reclame de Niță Georgescu;

Văzând sentința apelată și actele cauzei;

Ascultând pe părți în susținere;

În ce privește acțiunea principală a apelantului Niță Georgescu :

Având în vedere că apelantul Niță Georgescu 'și bazează dreptul său de proprietate asupra locului ce revendică pe decisiunea comisiunei comunale instituită pentru constatarea și perceperea contribuțiunilor Statului din com. Urzica, pl. Oltul de jos Balta, jud. Romanați, cu data 18 Ianuarie 1885, dată în virtutea jurnalului consiliului de miniștri cu No. 2 din 20 August 1882, prin care, tatăl său Gheorghe Matei a fost împrorietărit ca înșurățel cu un-spre-zece pogoane pământ în comuna Urzica, în locul lui Ion Bogdan chematul în garanție și a fratelui acestuia Ilie fiu al lui Bogdan Dumitrescu și din care pământ apelantul are în stăpânire numai jumătate căci altă jumătate a fost dată de Ion Bogdan lui Nicolae Pătru în schimbul unui alt pământ și această din urmă jumătate se revendică de apelant prin acțiunea de față;

Având în vedere că în anul 1876 Statul prin Ministerul de Finanțe voind să procedă la împrorietărirea înșurățelilor pe moșiile sale întru aducerea la îndeplinire a articolelor 5 și 6 din legea rurală de la 1864, formează prin comisiuni speciale tabele constatatoare de numele sătenilor în drept a primi pământuri. Mai în urmă, la 20 Iunie 1878, printr'un regulament de aplicațiune și executarea sus ziselor articole din legea rurală, institue comisiuni ad-hoc ca să procedă la aducerea la îndeplinire pe fața pământului a împrorietăririi, stipulând Statul prin articolul 8 din acest regulament, față de sătenii împrorietăriți, că atunci când vre-unul din aceștia nu s'ar strămuta în mod efectiv, în curs de doi ani de la punerea lui în stăpânire în comuna unde 'i s'a dat pământ, Statul va fi în drept a 'i-l relua și a dispune de dânsul, dând acel pământ altui sătean în drept a'l primi după legea rurală, fără ca această măsură să dea loc la vre-o pretențiune de despăgubire din partea orî cuî ar fi;

Considerând că Statul proprietar pe pământul cedat înșurățelilor putea, și avea dreptul să pue condițiunile care le-ar găsi de cuviință împrorietăriților; că între altele, prin art. 8 din regulamentul sus zis, Statul a stipulat față de înșurățelii dreptul de rezoluțiune a împrorietăririi fără nici o chemare în judecată sau orî-care altă punere în întârziere, câștigată fiind de drept în urma constatării ce s'ar face de Stat a neîndeplinirei condițiunilor din partea împrorietăriților;

Considerând că în executarea acestor dispozițiuni a articolului 8 din regulamentul menționat, care fac parte integrantă din contractul de împrorietărire în-

*) A se vedea această sentință publicată în Curierul Judiciar No. 3 din 11 Ianuarie 1901.

tervenit între sătean și Stat, consiliul de miniștri prin jurnalul No. 2 din 20 August 1882, însărcinează comisiunile comunale instituite prin legea pentru constatarea și perceperea contribuțiilor Statului de la 10 Martie 1882, ca mergând din comună în comună pentru modificarea rolurilor de contribuțiuni, să cerceteze și să constate prin încheiere de procese verbale toate pământurile ne luate în posesiune de improprietăți;

Că întru cât privește pe Ion și Ilie fiți lui Bogdan Dumitrescu, comisiunea comună din comuna Urzica, județul Romanați, prin procesul său verbal din 18 Ianuarie 1885 constată că dânsii de și au fost improprietăți în anul 1882, cu un-spre-zece pogoane pământ, nu s'au strămutat efectiv în comuna Urzica și nici au luat în stăpânire pământul pe care au fost improprietăți, cauză care face pe comisiunea comună să reia acest pământ și să-l transmită lui Gheorghe Matei, autorul apelantului de astăzi;

Că procesul verbal al comisiunii comunale n'a fost apelat de către Ion și Ilie fiți lui Bogdan Dumitrescu, la comisia de apel în termen de 20 zile prevăzut la articolul 29 din legea de precepere, rămânând astfel definitiv și irevocabil, fapt care să constată prin deciziunea comisiunii de apel a județului Romanați cu No. 92 din 7 August 1885, aflată în copie la dosarul tribunalului;

Considerând că nu se poate zice că pe cale regulamentară Statul a modificat articolele 5 și 6 din legea rurală întru cât aceste articole nu prevăd pentru săteni de cât dreptul de a cere să fie improprietăți pe moșiile Statului, dar nu impun Statului și condițiunile în care va trebui să facă această improprietăre;

Că întru cât privește aceste condițiuni, în lipsă de texte restrictive pentru Stat, rămân supuse bune sale voine, destul numai ca ele să fie aduse la cunoștința improprietăritului înainte de a să încheie între dânsul și Stat contractul de vânzarea pământului, și cum în fapt condițiunea rezoluțiunii de drept coprinsă în articolul 8 al regulamentului din 20 Iunie 1878, a fost adusă prin publicitate la cunoștința tuturilor sătenilor cari voiau să ia pământ, dânsii ca și frații Ion și Ilie Bogdan, în speță, au avut deplină cunoștință de această condițiune a contractului pe care au acceptat-o, așa că astăzi nici dânsii nici Nicolae Pătru nu mai au nici un drept de a se plânge contra ei;

Considerând că rezoluțiunea improprietării lui Ion și Ilie fiți lui Bogdan Dumitrescu, având loc de drept și prin art. 8 din regulamentului din 1878 indrituindu-se Statul să dispue de acest pământ reintrat în patrimoniul său prin efectul rezoluțiunii contractului, putând să-l dea altui sătean în drept de a-l primi și întru cât această măsură nu poate să dea loc la nici o despăgubire sau pretențiune din partea oricui ar fi, numai e nici un interes, nici pentru intimatul Nicolae Pătru, nici pentru chematul în garanție Ion Bogdan, de a discuta înaintea Curții prin cine Statul a constatat neîndeplinirea din partea fraților Bogdan a condițiilor art. 8 din regulamentului sus menționat, mai cu seamă că nu s'a dovedit nici s'a susținut înaintea Curții că frații Bogdan au fost pe nedrept deposedați

de pământul pe care fuseseră improprietăți în 1882;

Considerând că intimatul Nicolae Pătru nici a discutat înaintea Curții cestiunile de mai sus, declarând că nu să ocupe de legalitatea jurnalului consiliului de miniștri din 20 August 1882, nici dacă regulamentul din 20 Iunie 1878 pentru aplicarea legii rurale relativ la însurăței este în armonie cu art. 5 și 6 din legea rurală, ci a invocat numai prescripția de 10 ani cu bună credință, susținând că Ion Bogdan de și nu s'a strămutat pe partea sa din pământul cu care a fost improprietărit în anul 1882, însă numitul a dat partea sa de pământ lui Nicolae Pătru în schimbul unui alt pământ prin actul de schimb autentificat de tribunalul Romanați la No. 936 din 30 August 1883 și Nicolae Pătru a intrat imediat în stăpânire, strămutându-se pe pământul în cestiune în locul lui Ion Bogdan, în timp util, adică înăuntrul termenului de două ani prevăzut de art. 8 din regulamentului din 1878 și astfel invoacă ca just titlu al prescripțiunii menționatului act de schimb;

Considerând însă că Nicolae Pătru nu dovedește în mod neîndoios că dânsul s'a strămutat efectiv încă din anul 1883 pe pământul care formează obiectul actului de schimb, căci certificatul primarului comunei Urzica No. 1327 ce a prezentat nu poate face această dovadă fiind liberat tocmai în anul 1901, adică dupe trecere de 18 ani, mai cu seamă că în procesul verbal al comisiunii comunale care a luat pământul de la frații Bogdan și l'a dat lui Gheorghe Matei în anul 1885, nu să constată că s'a găsit cine-va stăpânind acel pământ;

Considerând că în ce privește prescripțiunea, pentru ca ea să poată fi invocată cu succes, să cere prin articolul 1847 Codul civil, între alte condițiuni, posesiunea să fie continuă, ne întreruptă și ne turburată;

Considerând că din cartea judecătoriei ocolului Corabia No. 291 din 14 Aprilie 1887 și din sentințele tribunalului Romanați No. 45 din 29 Ianuarie 1888 și No. 428 din 16 Septembrie 1893, aflate în copii legalizate la dosarul tribunalului, se constată că Gheorghe Matei autorul apelantului, a făcut acțiune posesorie contra intimatului Nicolae Pătru pentru locul în cestiune, înaintea juraților comunali în anul 1886, acțiune care a fost definitiv respinsă la 16 Septembrie 1893 de tribunalul Romanați;

Că așa fiind nu să poate dice că intimatul Nicolae Pătru a avut o posesiune ne turburată căci prin acțiunea posesorie a lui Gheorghe Matei, prescripțiunea a fost întreruptă și cum acea acțiune a fost respinsă tocmai în anul 1893, de atunci și până la 2 Martie 1899, când apelantul Niță Georgescu a intentat prezenta acțiune de revendicare, ne fiind trecuți zece ani, prescripțiunea invocată nu este fondată și deci să respinge;

Că dar apelul și acțiunea lui Niță Georgescu fiind fondată urmează a se obliga intimatul Nicolae Pătru ca să îl lase în posesiune și proprietate pământul care face obiectul procesului;

Considerând că în ce privește construcțiunile ce intimatul Nicolae Pătru pretinde că a făcut de bună credință pe locul în cestiune, pe lângă că dânsul nu a făcut astăzi nici o cerere formală în ce privește acele construcțiuni, ci numai apus în vederea Curții că a clădit

de bună credință, dar chiar dacă ar fi făcut cerere, totuși Curtea nu o poate discuta astă-dzi fiind o cerere nouă în apel care nu s'a făcut la prima instanță, prin o acțiune reconvențională, dar 'i rezervă dreptul ca pentru construcțiunile ce susține că a făcut pe locul în cesiune, să facă acțiune contra celui în drept;

Considerând că apelantul Niță Georgescu a cerut și cheltueli de judecată și fiind-că densus a făcut cheltueli cu plată de onorar la avocat, Curtea în aprecierile sale ficează cheltuelile de judecată la suma de trei-zeci lei și urmează a obliga pe intimatul Nicolae Pătru ca să plătească această sumă apelantului, plus taxele de executare;

In ce privește cererea de chemare în garanție făcută de Nicolae Pătru contra lui Ion Bogdan :

Considerând că Nicolae Pătru succombând în judecată față de Niță Georgescu în privința celor cinci și jumătate pogoane pământ, care a făcut obiectul acțiunii principale de revendicare și pe care pământ Nicolae Pătru l'avea dat de Ion Bogdan prin actul de schimb autentificat de tribunalul Romanați la No. 936 din 30 August 1883, în schimbul unui alt pământ ce și densus dedese lui Ion Bogdan rămâne bine stabilit că Ion Bogdan a dat în schimb lui Nicolae Pătru un pământ ce nu 'i aparținea și ast-fel schimbul ne având cauză, urmează a se obliga Ion Bogdan ca să lase în posesiunea și proprietatea lui Nicolae Pătru pământul ce a primit în schimb de la acesta și care după actul de schimb să compune dintr'un loc arător de un pogon în hotarul Joița pendinte de Grozăvești, învecinat cu Ilie Vasnică și cu Goanță Stan Preoteasa;

Considerând că Nicolae Pătru a cerut și cheltueli de judecată, și fiind că densus obține câștig de cauză față de Ion Bogdan și a făcut cheltueli cu plată de onorariu la avocat, Curtea în aprecierile sale ficează aceste cheltueli la suma de trei-zeci lei și urmează a obliga pe Ion Bogdan ca să plătească această sumă lui Nicolae Pătru, plus taxele de executare;

Pentru aceste motive redactate de d-l Prim-Președinte L. Leonțian; Curtea, admite apelul, etc.

(ss) L. Leonțian, C. Plopușoreanu, C. Valimărescu, D. Gârleșteanu.

grefier (s) Gr. Christescu.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI NEAMȚ

Audiența de la 10 Noembrie 1901

Președenția D-lui S. SCRIBAN, Judecător de ședință

Ilie Smilovici Pais cu A. H. Șoیره

Sentință civilă No. 411/901

Apel.—Recurs.—Dacă contestațiunile, la judecătoriile de ocoale se judecă, tot-d'a-una cu apel.— (Art. 68 și 59 din L. jud. de pace; art. 402 Pr. civ.).

La tribunale, contestațiunile se judecă, tot-d'a-una cu apel, or-cât de minim ar fi obiectul litigiului; pe când la judecătoriile de ocoale, se aplică dreptul comun. Ast-fel, până la 200 lei, contestațiunile se judecă cu recurs.

S'au prezentat apelantul, asistat de d-nii avocați I. Ioaniu și Oscar Stati și intimatul asistat de d-l avocat Al. Blanfort.

Tribunalul,

Având în vedere apelul făcut de Ilie Smilovici Pais contra cărții de judecată No. 424/901 a jud. oc. Buhuș, prin care i se respinge, ca ne-fondată, contestațiunea îndreptată la urmărirea exercitată de A. H. Șoیره contra sa, în baza contractului de locațiune autentificat și investit cu formula executorie de aceiaș judecătorie;

Având în vedere susținerile părților și actele aflate în dosarul cauzei; că, din toate acestea, rezultă că valoarea locativă a contractului e de 200 lei anual; că executarea acestui contract se contestă;

Considerând că, după art. 68 L. jud. pace, judecătorii de ocol sunt competenți a statua asupra tuturor contestațiunilor ivite la executarea actelor autentificate de densus, în virtutea legii din 1 Septembrie 1886 sau a legii lor organice; că dispozițiunea cuprinsă în acest art. nu figurează în legea judecătorilor de pace din 1879, ci e o inovațiune a legiuitorului din 1 Martie 1894 care, în art. 19 din L. pentru jud. de pace, cuprinde o dispozițiune identică, de unde a fost luată, aproape ad litteram, de legiuitorul din 1 Iunie 1896, formând mențiunatul art. 68 din L. jud. de pace; că, așa fiind spiritul acestui art. trebuie căutat și interpretat după sensul ce-l avea la originea sa;

Considerând ca raportorul legii din 9 Martie 1894, cu ocaziunea art. 19, spune: «Este bine înțeles că cărțile de judecată date asupra unor atări contestațiuni, rămân supuse regulilor de drept comun în ce privește apelul sau recursul în casațiune și că, prin urmare, *quantumul interesului cauzei va determina cazul când e deschisă una sau cea-l-altă din aceste două căi*». (V. Desbat. Parlam. No. 28/94, p. 470, în medio). Că, după art. 11 al legii din 1894, judecătorii de ocol sunt competenți a judeca cererile pentru desființarea contractelor de arendare sau închiriere, sau pentru izgonirea arendașului sau chiriașului, în primă și ultimă instanță, când valoarea locativă anuală se urcă până la 300 lei inclusiv; că, acest text, a trecut, tot ad litteram, în art. 59 al legii din 1896, cu deosebire numai că competența, în ultima instanță, s'a redus la cifra de 200 lei, spre a fi în armonie cu restul dispozițiunilor din această lege, relative la competență;

Considerând că, în specie, valoarea locativă anuală nu trece de 200 lei; că contractul s'a executat în sensul isgonirii chiriașului, ast-fel că, față de art. 59 L. jud. de pace, cartea de judecată a fost dată în ultima instanță; că, dar, ea nu poate fi atacată cu apel, ci numai cu recurs;

Considerând că dacă intimatul, în loc să fi cerut executarea contractului său de închiriere autentic, ar fi intentat o acțiune în contra apelantului pentru isgonirea sa din imobile, necontestat că judecătorul ar fi judecat în ultimă instanță, întru cât valoarea locativă anuală nu depășea suma de 200 lei; că, prin urmare, nu se poate admite că hotărîrea dată asupra contestațiunii, fără un text expres care să facă excepție de la regulile generale de competență, să aibă două căi de atac, să fie dată în primă instanță, când însuș fondul dreptului nu putea fi judecat de cât în primă și ultimă instanță;

Considerând că, din art. 402 Pr. civ., după care, cum rezultă din debaterile parlamentare, hotărîrile asupra unei contestațiuni, la tribunale, or-cât de minimă ar fi suma ce face obiectul ei, se dau, tot-d'a-una cu apel, nu reiese nici un argument pentru a se putea susține că principiul înscris în acest text se aplică și la judecătoriile de pace când judecă în contestații, de oare-ce art. 402 Pr. civ. este excepțional, în ce privește căile de atac, chiar față de procedura civilă, așa că el trebuie interpretat restrictiv, ne putând fi aplicat, prin analogie, căci, altminterlea, am restrînge dreptul comun; că, apoi, art. 740 Pr. civ. declară formal că actuala lege pentru judecătoriile de pace rămâne în vigoare, până la noi dispozițiuni, așa că art. 402 Pr. civ. nu poate fi aplicat la judecătoriile de ocoale, unde art. 68, prevede expres,

judicarea contestațiilor, iar art. 92, al. II reglementează modul cum se va calcula termenul de apel în contra cărților de judecată date asupra contestațiilor, ast-fel că această materie fiind organizată de o lege specială, ea nu poate fi atinsă prin dispozițiunile generale ale procedurii civile;

Considerând că art. 68 dând în competența judecătorilor de ocol judecarea unor atari contestațiuni, și nespecificând căile de atac, necontestat că a înțeles să se raporte la dreptul comun, cuprins în art. 55, 58 și 59 din acea lege, texte care limitează competența în ultimă instanță, la suma de 200 lei;

Considerând că, așa fiind, valoarea locativă anuală neîntrecând suma de 200 lei, hotărîrea primului judecător e susceptibilă nu de apel, ci de recurs;

Având în vedere cererea de cheltueli de judecată formulată de intimat și apreciind din lucrările aflate în dosarul cauzei, tribunalul o fixează la suma de 20 lei;

Pentru aceste considerante redactate de d-l judecător de ședință, respinpe, ca inadmisibil, apelul, etc. etc.

(ss) S. Scriban, G. Altangiu.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI PUTNA

Audiența de la 27 Noembrie 1901

Președenția D-lui EM. STROICI, Președinte

G. P. Potop cu Al. P. Nicolau și Niță S. Mungiu

Sentința comercială No. 900/901.

Cambie.— Aval.— Cum se dă avalul.— Pentru cine este dat când nu se precizează persoana pentru care este dat.— Protest.— Lipsa protestului față de avalist.— Acțiune cambială.— Dacă se perde.— (Art. 296, 296, 341 și 343 din Codul comercial).

1. Plata unei cambii poate fi garantată prin aval, adică printr-o nouă obligație cambială luată de un terțiu, dată în scop de a înlesni negocierea unei cambii, garantând la scadența plata efectului cambial.

Simpla iscălitură pusă pe o poliță sau bilet la ordin se poate considera ca constituind un aval, întru cât legea nu cere sub pedeapsă de nulitate, ca semnătura să fie precedată de cuvintele «pentru aval».

2. Dacă nu se precizează persoana pentru care s'a dat avalul, el e considerat dat pentru acceptant.

3. Facerea protestului nefiind necesar posesorului cambiei pentru menținerea acțiunii sale cambiale contra acceptantului, nefacerea protestului și față de avalist, când avalul a fost dat pentru acceptant, nu face pe posesorul cambiei să-și piardă acțiunea cambială contra avalistului.

S'au ascultat: d-l avocat Panail Georgescu din partea apelantului G. P. Potop, precum și d-l avocat N. Rainu din partea intimatului N. M. Mungiu.

Tribunalul deliberând.

Având în vedere apelul făcut de G. P. Potop contra cărței de judecată No. 2000/901 a domnului jude ocol Focșani prin care a fost condamnat solidar cu Alexandru P. Nicolau să plătească reclamantului Niță S. Mungiu suma de șase sute lei cu procent de 6% de la 31 Iulie 1901 până la achitare și 25 lei cheltueli de judecată pe baza unei cambii;

Având în vedere că astă-zî în apel se susține:

1. Că iscălitura lui Potop pusă în dosul cambiei d-lui Mungiu nu poate constitui un aval de oare ce nu e însoțită de cuvintele: «pentru aval» sau alte asemenea, cum prescrie art. 296 C. com.;

2. Că chiar dacă prin această simplă iscălitură s'ar fi format un contract de aval, totuși pentru că creditorul n'a protestat cambia și față de avalist, conform art. 297 al. 3 C. com., a pierdut acțiunea cambială contra sa, neremânând creditorului de cât o acțiune ordinară.

In cea ce privește primul motiv:

Considerând că de și după art. 296 C. com. plata unei cambii poate fi garantată prin aval, adică prin o nouă obligație cambială luată de un terț dată în scop de a înlesni negocierea unei cambii garantând la scadența plata efectului cambial;

Considerând că de și prin acest art. se dispune că darea de aval se exprimă prin cuvintele «pentru aval» sau alte de asemenea totuși simpla iscălitură pusă pe poliță sau bilet la ordin se poate considera ca constituind un aval întru cât legea nu cere sub pedeapsă de nulitate această adăogire și arătarea ce face legiuitorul nu poate fi luată de cât ca o simplă recomandățiune, ca un exemplu ce se dă, și întru cât în legislațiunea noastră nu există formule sacramentale;

Considerând că dacă am admite sistemul opus că o asemenea simplă iscălitură să n'aibă nici un efect juridic, prin aceasta s'ar înșela buna credință a acelor cari au comptat tocmai pe această semnătură pentru a o negocia înlesnind ast-fel circulațiunea ei;

Că ast-fel fiind acest motiv trebuie respins.

In cea ce privește al doilea punct:

Considerând că prin art. 297 al. 2 C. com. se arată că dacă nu se precizează persoana pentru care s'a dat avalul, el e considerat dat, cum e în speță, la polițe, pentru acceptant;

Considerând că tot prin art. 297 al. 3 C. com. posesorul cambiei pierde acțiunea cambială contra avalistului, dacă nu îndeplinește și în contra sa toate actele cari sunt necesarii pentru a păstra acțiunea cambială contra persoanei pentru care s'a dat avalul;

Că în cazul nostru pentru a vedea dacă posesorul cambiei a pierdut în adevăr acțiunea cambială contra avalistului după cum se pretinde, trebuie mai întâi să vedem dacă lipsa protestului față de acceptantul cambiei pentru care s'a dat avalul, face să se piardă sau nu această acțiune și după modul resolvării acestei chestiuni depinde și admiterea sau respingerea motivului invocat pe baza art. 297 al. 3 C. com.;

Considerând că protestul nu este esențialmente cerut pentru ca posesorul cambiei să-și conserve și exercițiul acțiunii cambiale contra acceptantului căci din art. 343 de sub titlu: «despre acțiuni cambiale» rezultă că posesorul cambiei neplătite la scadență poate exercita acțiunea cambiei fie contra unora dintre obligați fie contra unui singur dintre ei, fără să supue acest exercițiu existenței protestului;

Considerând că atunci când legiuitorul a voit să supue exercițiul acestei acțiuni, facerea protestului el a arătat-o în mod expres cum de exemplu: art. 341 unde se spune că dacă cambia e plătitibilă în un alt loc de cât reședința acceptantului și la o altă persoană, lipsa de plată trebuie să fie constatată după regulile stabilite la s. VIII (protest) chiar pentru a se conserva acțiunea cambială, contra acceptantului de unde rezultă prin a contrario că dacă împrejurările arătate în acest art. nu sunt în speță, acțiunea cambială contra acceptantului se menține indiferent de facerea protestului, că dacă art. 351 C. com. arată că nici un act din partea posesorului cambiei nu poate să înlocuească protestul pentru conservarea acțiunii cambiale, acest articol trebuie înțeles în sensul că aceasta este adevărat acolo numai unde legea prescrie formal facerea acestui protest cum ar fi de ex. art. 345 unde se cere anume protestul în acțiune de regres contra giranților, iar nu a'l aplica ad literam fără a'l pune în concordanță și cu cele-alte dispozițiuni luate de legiuitor în aceeași materie;

Considerând că legiuitorul a căutat, după cum re-

sultă din întreaga economie a legii, a înlătura piedicele care ar putea aduce întârzierea plății și aceasta în scopul de a pune și cambiele pe piciorul monedelor circulătoare;

Că ast-fel facerea protestului nefiind necesar posesorului cambiei pentru menținerea acțiunii sale cambiale contra acceptantului unei polițe, lipsa sa nu poate fi invocată cu succes, contra avalistului și prin urmare acest motiv trebuie respins;

Pentru aceste motive, redactate de d-l membru M. Râmniceanu, respinge ca nefondat apelul făcut de Constantin P. Potop, contra cărței de judecată sub No. 2000/901 a judeului ocol. Focșani.

(ss) Em. Stroici, Mih. Râmniceanu.

Grefier (s) Călcăiu

Observațiune.— Două cestiuni importante resolvă sentința trib. Putna.

1. Dacă simpla semnătură pe dosul cambiei poate să constituie un *aval*. 2. Dacă prin nefacerea protestului contra emitentului unei cambii *nedomiciliate*, se pierde acțiunea cambială contra avalistului.

— În privința primei cestiuni :

Avalul este o garanție dată în formă cambială. Cel ce se obligă prin cambie de multe ori nu presintă încredere că va plăti la scadență, și atunci pentru complectarea încrederii că plata se va face, se cere o nouă garanție, care se cheamă *aval* (art. 296 al. 1).

Avalul, este o obligațiune accesorie, subsidiară, legată de obligațiunea principală, însă plata poate fi cerută de posesorul cambiei de la avalant chiar mai înainte de a se cere de la obligatul principal, în virtutea principiului că obligațiunile comerciale sunt solidare (art. 42 C. com.); dacă însă este nulă obligațiunea principală, este nulă și obligațiunea subsidiară, avalul, neputând fi solidaritate de cât în cazul când principalul debitor e dator și el (1).

Forma în care se dă această garanție este prevădută de codicele comercial: avalul trebuie să fie scris pe cambie, și se exprimă prin cuvintele «pentru aval» sau altele de asemenea (art. 296 al. 2). Această clausă deci, este enunțativă, legea dă un exemplu, dar nu pune o formulă sacramentală, putându-se întrebuința cuvinte echivalente precum «pentru garanție» «pentru fidejusiune» etc.; judecătorul poate aprecia, este suveran. Cel ce dă avalul, și prin urmare voește să se oblige cambiarmen (art. 297 C. com.), are facultatea de a alege cuvintele cu care să și manifeste intenția de a se obliga în asemenea mod. Orî ce obligațiune cambială *trebuie să fie determinată pe titlu* și dacă semnătura nu e urmată de nici o declarațiune, nu poate fi considerată ca un aval, pentru că legea impune dătorului de aval să se declare ca atare, lăsându-i facultatea de a și alege expresiunea cu care să se servească (2), și aceasta în conformitate și cu drep-

tul comun după care fidejusiunea nu se presupune ci trebuie să fie expresă (art. 1656 Cod. civ. român; 1902 C. civ. Italian).

Dacă semnătura, este pe fața anterioară a cambiei, fără altă arătare, atunci se poate considera ca emitent sau acceptant (art. 283 Cod. com.) (3).

Dacă însă semnătura este pe dosul cambiei, fără nici o mențiune, precum este în speța judecată de trib. Putna, atunci este un *gir* (art. 279 al. 2 Cod. com.) iar nici de cum un aval. Cu nici un cuvânt nu se poate socoti aval, semnătura scrisă pe dosul unei cambii fără altă mențiune, pentru că textul art. 296 C. com. care e confirmarea regulei din art. 1656 C. civ. se opune.

— În privința celei de a doua cestiuni: (dacă însă se verifică că este aval):

Nu e necesitate de protest pentru a conserva acțiunea cambială contra avalistului, pentru motivul că art. 297 al. 2 Cod. com. dispune în mod formal că posesorul cambiei trebuie să îndeplinească contra dătorului de aval toate actele care sunt trebuincioase pentru a păstra acțiunea cambială în contra persoanei pentru care s'a dat avalul; or, în speța posesorul cambiei față cu emitentul conform art. 341 C. com. nu e obligat a face protest, nefiind vorba de o cambie domiciliată, adică plătilabilă într-alt loc de cât la locul domiciliului său; dacă dar posesorul cambiei conform art. 297 C. com. trebuie să îndeplinească către dătorul de aval toate actele necesarii pentru a conserva acțiunea cambială către persoana pentru care avalul e dat, trebuie să conchidem că dacă în specie nu era necesar protestul către emitent, nu este necesar nici față de avalant. (4).

C. N. Toneanu

23 Aprilie 1889, reproducă de Vidari, vol. VII, No. 6821, nota 6.

(3) Vidari, vol. VII, No. 6821 la fine; C. Vivante, vol. IV, No. 1683, primă parte.

(4) Cas. Torino, 2 Sept. 1898. *Dirritto Commerciale* 1898, vol. XVII, col. 76.

BIBLIOGRAFIE

A Apărut:

CODICELE DE ȘEDINȚĂ

AL

JUDECATORULUI DE PACE

ADNOTAT ȘI COMENTAT

cuprinzând

Legea pentru Judecătorii de Pace adnotată cu desbaterile parlamentare din 1879, 1891 și 1896. Explicată una teoretică și practică a cazurilor, Controversele Legii și Jurisprudența (1868—1902) în comparațiune cu legiuirile vechi, legiuirea franceză, belgiană și genoveză în concordanță cu Noul Cod de Procedură. Regulamentul legii pentru Judecătorii de Pace. Legea pentru autentificarea actelor adnotată cu Jurisprudența Înaltei Curți. Legea pentru tocmeii agricole.—Legea repaosului duminical.—Reproducerea textelor principale din celelalte legi relative la competența specială a judeului de ocol cu observațiuni și trimiteri. Inovațiunile noului proiect al legii de pr. civ. relative la competența jud. de ocol. Un index alfabetic al legii timbrului. Tebea noilor taxe de Portare etc.

DE

CORNELIU BOTEZ

Membru de ședință la trib. Botoșani

De vânzare la autor, principalele librării și la redacția și tipografia acestui ziar, de unde se expediază contra valoare plus porto.

— Prețul 6 lei —

(1) Vidari, vol. VII, No. 6805-6809.

(2) Cesare Vivante, vol. IV, No. 1683; —Apel Catania,